

Op de bank met

John Vonk (Varkens.nl 02) geeft het rubrieksstokje door aan Anita Hoofs (57) uit Maarheeze. Deze vakvrouw is sinds 1985 actief in het varkensonderzoek om het welzijn en de gezondheid in de praktijk op een hoger plan te krijgen. Gestationeerd bij VIC Sterksel.

“MIJN DOEL IS ELKE DAG MET EEN GLIMLACH NAAR BED TE GAAN OMDAT IK IETS HEB BEREIKT VOOR VARKENSHOUDERS ÉN HUN DIEREN”

Bij Anita Hoofs (Wageningen Livestock Research) sloeg de vonk al op haar zestiende over

Vakvrouw in varkens

Als stadsmeisje heeft Anita Hoofs haar sporen weten te verdienen binnen de varkenshouderij. Innovatief vanaf het moment dat ze haar varkenspassie ontdekte. Dat zal levenslang blijven. Haar enthousiasme om de gezondheid en het welzijn van varkens te verbeteren, spat er vanaf. “Onderzoekskennis moet landen op het boerenerf. Ik krijg er een kick van als varkenshouders nieuwigheden echt gaan gebruiken.” Toch is haar het succes in het varkenswereldje niet komen aanwaaien.

Zelfs op dit persoonlijke interview heeft Anita zich goed voorbereid, onder meer tijdens het urenlang uitlaten van haar twee honden. “Ik vond het erg leuk om stil te staan bij het pad dat ik heb bewandeld. Tijd nemen om levenszaken te overdenken is sowieso een aanrader voor iedereen.” Anita is in 1961 geboren in Kerkrade in een niet-boerenfamilie. Ze kon goed leren en was begaan met dieren. Toch klinkt het niet logisch om in de varkenshouderij te belanden en daarin je sporen te verdienen. “Ik was 16 jaar en ging aardbeien plukken bij een gemengd bedrijf. Daar hielden ze veertig varkens in een klein stalletje op stro. Ik was gelijk verkocht aan die vitale, sociale en intelligente dieren. Het was liefde op het eerste gezicht.” Ze startte op het vwo, maar nadat ze de jongens ontdekte, switchte ze naar de havo. Na het behalen van het diploma meldde ze zich bij de HAS in Den Bosch. Ze belandde op de wachtlijst en als escape schreef ze zich ook in bij de MAS in Horst. Op deze varkenspraktijkschool kon ze beginnen op voorwaarde dat ze eerst zes weken kwam ‘stagelopen’. “Ik had geen varkensachtergrond en moest ervaring opdoen voordat ik met de opleiding mocht beginnen. Woorden als beer en ventiel waren vreemd voor mij, maar op slinkse wijze – er was toen nog geen internet – heb ik de betekenissen achterhaald.”

Aanpoten en doorbijten

Tijdens de leerzame meewerkperiode kwam het verlossende woord: ze was welkom bij de HAS. Ze was een van de twee meisjes in een groep van honderd jongens die zich verdiepten in de veehouderij. Het was flink aanpoten en doorbijten. “Met een goede begeleiding en opleiding kun je prima worden klaargestoomd voor een baan in de varkenssector. Ook mijn vriendenclubje – met onder andere Paul Bens en Pierre Berntsen – heeft mij erdoorheen geholpen.” Na het behalen van haar HAS-diploma in 1985 begon haar zoektocht naar een geschikte baan. Vernieuwende dingen, dicht bij de praktijk en veel contact met varkenshouders. Zo’n job was destijds

niet makkelijk te vinden en al helemaal niet voor een jonge vrouw van 24 jaar. “De varkenshouderij was een echt mannenbolwerk. Toen ik reageerde op de vacature van onderzoekscoördinator bij Varkensproefbedrijf Sterksel heeft het heel wat voeten in aarde gehad voordat ik op gesprek mocht komen. Op vragen als ‘ben jij niet bang voor varkens?’ en ‘kun je wel biggen tillen?’, heb ik de heren flink weerwoord gegeven. Blijkbaar stond ik mijn mannetje zo goed dat ik er mocht beginnen.” Het integratieproces in Sterksel verliep niet zo makkelijk. “Het duurde een half jaar voordat het mannelijke personeel en hun echtgenotes waren gewend aan een vrouw als collega”, memoreert Anita. “Varkenshouders veronderstelden dat ik de koffiejuffrouw was. Als bedankje voor mijn presentaties heb ik heel wat sigaren en stropdassen gekregen.” Het gevoel dat ze zich in die beginjaren constant moest bewijzen, staat haar nog steeds bij. “Innoveren in de varkenshouderij stond echt in de kinderschoenen. Toen ik voorstelde dat kunststof roosters in kraamhokken de toekomst zou worden omdat het veel beter was voor de uitval en de kwaliteit van biggen, werd ik uitgelachen. Kan niet, wordt opgevreten, te duur, et cetera. Innovaties hebben circa vijf jaar nodig om te landen.” Die tijden liggen al lang achter haar. Tijdens een tussenjaar op een werkplek buiten de varkenssector kwam ze er achter dat haar passie voor varkens echt diep zit. Ze keerde terug en trad in dienst bij Wageningen Livestock Research met als standplaats Sterksel. Sindsdien gaat ze als onderzoeker bijna elke dag lachend te bed. “Ik kan iets voor varkenshouders betekenen op het gebied van welzijn, gezondheid en huisvesting. Heerlijk vind ik de persoonlijke contacten en het overdragen van kennis in open sfeer, zoals excursies verzorgen, inleidingen geven bij studieclubs en netwerken faciliteren. Ik word blij als ik varkenshouders iets meegeef waar ze ook echt iets mee kunnen. In die vertrouwde settingen hoor ik ook zaken waar de praktijk mee kampt. En daar kan ik mogelijk weer wat mee.”

MEER WETEN OVER DE VISIE VAN ANITA HOOFS OP PRAKTIJKONDERZOEK IN DE VARKENSSECTOR? LEES HET OP WWW.VARKENS.NL